

LYNN
AUSTINOVÁ

Po čem vždy túžila

ROMÁN

Po čem vždy tužila

LYNN
AUSTINOVÁ

Po čom vždy túžila

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
All She Ever Wanted:

© 2005 by Lynn Austin

Vydavateľ:

Bethany House Publishers, a division of
Baker Publishing Group, Grand Rapids,
Michigan, 49516, United States of America.
Translated by permission.

Slovenské vydanie:

© 2022 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Lubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukovaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Biblické citáty sú v tejto knihe citované
podľa: *Biblia. Slovenský ekumenický preklad*
s deuterokánonickými knihami. Banská
Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť,
2008.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Originál obálky:

Lookout Design, Inc.

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič, Ludmila Králiková

Tlač:

Alfaprint, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89993-67-3

*Mojej rodine:
Kenovi, Joshuovi, Benjaminovi a Mayi*

LYNN AUSTINOVÁ získala za svoje historické romány trikrát cenu Christy Award. Je obľúbenou rečníčkou na konferenciách, duchovných obnovách a rôznych cirkevných a školských podujatiach. Má tri deti a s manželom žije v štáte Illinois.

Nedávaj mi chudobu ani bohatstvo, udeľ mi toľko chleba, koľko potrebujem, aby som sa nepresýtil, nezaprel ťa a nepovedal: „Kto je Hospodin?“ Aby som neschudobnel a nekradol a nezneuctil tak meno svojho Boha.

Cast

1

KATHLEEN A JOELLE
2004

Kapitola

1

BETHESDA, MARYLAND

Nebolo by to prvý raz, čo by Kathleen Seymourová odišla z domu a už sa nevrátila. Po dni, ktorý prežila, cítila silné nutkanie zbaliť si všetky veci, nasadnúť do svojho Lexusu a odísť tak ďaleko, kam by jej vystačil benzín. Z toho mála, čo o svojich predkoch vedela, bolo zjavné, že odísť z domu, keď sa situácia skomplikovala, a začať nanovo v inom meste bolo takmer rodinnou tradíciou. Keby tí, čo majú na starosti štátny program na ochranu svedkov, potrebovali pár tipov, ako si vytvoriť novú identitu, mohli by sa obrátiť na Kathleeninu rodinu. Na to boli odborníci.

„Odchádzam a už sa nikdy nevrátim!“ jačala Kathleenina šestnásťročná dcéra Joelle, akoby opakovala matkine myšlienky. Cestou do svojej izby na poschodí teatrálne dupala, ale hrubé koberce tlmili prejavy jej záchvatu hnevu.

„Nemusíš sa vôbec obťažovať!“ zavolala za ňou Kathleen. „Ja odídem prvá!“

Joelle odpovedala buchnutím dverami, po ktorom sa rozdrnčali šálky na policičke v jedálni pod jej izbou.

„Mám toho akurát dosť, Joelle!“ zakričala Kathleen a potom si dlaňou zakryla ústa. Použila tie isté slová a rovnaký tón hlasu ako jej matka. Kedy sa stihla zmeniť na svoju matku?

Zviezla sa na stoličku pri kuchynskom stole, pretože nohy ju už nedokázali niesť. Začali sa jej chvieť už pred niekoľkými hodinami pri hádke so šéfom a sotva ju odniesli na parkovisko, keď vypochoďovala z kancelárie. Ešte šťastie, že keď jej volali z polície, sedela v aute a vyzúvala si lodičky, ináč by sa asi na mieste zosypala.

„Pani Seymourová? Tu Marks z mestskej polície. Zadržali sme vašu dcéru Joelle Marie Seymourovú...“

Veľkú časť toho, čo sa udialo potom, si nevybavovala. Nejak došla do nákupného centra, našla kanceláriu bezpečnostnej služby a pretrpela nesmierne ťažký rozhovor s policajtom Marksom a jeho kolegom v civile, ktorý Joelle prichytil v drogérii pri krádeži rúžu za sedem dolárov. Pripadalo jej to ako zlý sen – najmä Joellina reakcia. Bez najmenších známok ľútosti sedela na stoličke zhrbená s prekríženými rukami, odmietala sa pozrieť matke do očí a odmerane pohojďovala nohou – tá krásna Joelle s vlasmi farby škorice, ktorými Kathleen tak veľmi pripomínala jej vlastného otca. A posledné, čo v tej chvíli Kathleen potrebovala, bolo, aby jej niekto pripomínal jej otca.

Našťastie sa jej podarilo majiteľa obchodu presvedčiť, aby na Joelle nepodal trestné oznámenie, keďže išlo o jej prvý priestupok. Na rok jej však zakázali vstup do nákupného centra a pohrozili jej, že pri druhom priestupku ju predvedú na policajnú stanicu a dostane záznam v registri trestov. Kathleen za to policajta Marksa takmer vybozkávala na obe líca.

„Kde sú tvoje kamarátky?“ opýtala sa dcéry, keď ich policajti konečne pustili. „Neprišla si sem s Colleen a Stacey?“

Joelle pokrčila plecami. „Vykašľali sa na mňa, keď ma chytili.“

„To sú ale kamarátky.“

„Môžeš ma vysadiť u Colleen?“ spýtala sa Joelle, keď prišli k autu.

Kathleen na ňu neveriacky civela. „Zbláznila si sa?“

Joelle sa zaborila do sedadla spolujazdca a zabuchla dvere. Nezapla si pás a ignorovala výstražné pípanie palubného počítača. Keď sa načiahla po tlačidlo hlasitosti autorádia, Kathleen jej odtisla ruku.

„Nič také – a zapni si pás!“

„Ako keby ti záležalo na tom, čo sa mi stane!“

Kathleen cítila, ako stráca kontrolu. Naštartovala a vyrazila z parkoviska, až jej zapískali pneumatiky. „Prečo si urobila takú hlúposť, Joelle? Čo ti to napadlo? Dávam ti vreckové päťdesiat dolárov týždenne – čo to do teba vošlo, ukradnúť rúž za sedem dolárov?“

„Veď sa nič také nestalo,“ pokrčila plecami. „Pustili ma.“

Vzápätí sa jazda domov zmenila na súboj v prekrikovaní, ktorý Joelle zakončila vyhrážkou, že ujde z domu a už sa nikdy nevráti. Kathleen sa raz tiež vyhrážala rovnakými slovami – pred koľkými rokmi to bolo? Potom to však aj vážne urobila.

Kathleen sa ešte stále triasli ruky, keď sa načahovala cez kuchynský stôl po telefón, aby zavolala manželovi. Ešteže sa neozvala odkazová schránka, Mike to zdvihol. „Čo sa deje, Kath?“

„Musíš prísť domov,“ vyriekla zlomeným hlasom.

„Môžeš mi povedať niečo viac? Som dosť zaneprázdnený...“

„Joelle zadržali za krádež v obchode.“ Vtedy jej vyhrkli slzy. Boli to slzy hnevu, nepochopenia a žiaľu. Spočiatku ich nechala iba potichu sa kotúľať po lícach, ale keď zdvihla hlavu

a na chladničke si všimla papierik s odkazom, že Joelle má dnes na mládežnícke stretko v zbore priniesť občerstvenie, rozvzlykala sa.

„Hneď som doma,“ odvetil Mike potichu.

Prišiel práve včas, aby zastavil Joelle, ktorá dolu schodmi ťahala ruksak a prepchatý kufor.

„Nedovolím ti utiecť, zlatko,“ upokojoval ju. „Poď hore, porozprávame sa o tom.“

Kathleen napadla otázka, či by sa Mike pokúsil zastaviť aj ju, keby s tým kufrom kráčala dolu schodmi ona. Počúvala ich hlasy, ktoré sa k nej zhora niesli, a závidela im ich vzťah. Uvedomila si totiž, že to opäť zbabrala. Hádala sa s Joelle tak ako kedysi s vlastnou matkou – a možno ešte viac. Znovu a znovu si sľubovala, že sa bude snažiť byť lepšou, starostlivejšou matkou, ale netušila, ako a kde začať.

Načiahla sa po rámčeku s fotografiou z vlašnejšej lyžovačky v Colorade, ktorú mala vystavenú v kuchyni. Všetci traja sa na nej usmievajú a žmúria do zimného slnka, tváre pritisnuté k sebe v zriedkavom okamihu blízkosti. Dokonalá rodinka. Mikove ustarané vrásky vystriedali vrásky z usmievania a vďaka tomu, že zježené sivé vlasy mal schované pod lyžiarskou čiapkou, vyzeral mladší než na päťdesiatosem. Kathleen bola zvyknutá na komplimenty, že nevyzerá na päťdesiatštyri – vďaka pravidelnému cvičeniu vo fitnesscentre a kreatívnej kaderníčke, ktorá jej svetlohnedé vlasy štýlovo upravovala a chránila pred šíriacimi sa šedinami. Mala tridsaťosem, keď sa po rokoch návšteu u lekárov a nespočetných modlitbách Joelle narodila. Zaprisahala sa, že kvôli dcére sa bude snažiť vyzeráť mlado, ale dnes sa cítila ako odporná stará bosorka z rozprávky.

Joelle mala na fotografii husté kučeravé vlasy a tvár, z ktorej žiarila detská jemnosť a nevinnosť a zároveň náznaky ženskej

krásy a zmyselnosti. „Pane, pomôž nám,“ hlesla Kathleen a privrela oči. Joelle mala ešte len šesťnásť a už sa namočila do problémov. Iba Boh vie, čo ich čaká.

„Upokojil som ju,“ oznámil Mike, keď o hodinu neskôr zišiel dolu s uvoľnenou kravatou a vyhrnutými rukávami naškrobenej bielej košeľe, „ale myslím, že by si mala ísť hore a porozprávať sa s ňou. Ukázať jej, že ju stále ľúbiš.“

„Momentálne som na ňu veľmi, veľmi nahnevaná,“ odpovedala Kathleen napätým hlasom. Konečne pozbierala energiu, odtisla stoličku od stola a začala v mikrovlnke zohrievať zvyšky z chladničky, hoci jedlo bolo to posledné, na čo teraz mala chuť. Ešte stále si nezobliekla sako ani topánky a pančuchy – akoby sa ešte vždy pohrávala s myšlienkou na odchod z domu. „Dali sme jej všetko, čo chcela, Mike, a predsa je strašne nevďačná. Keď som bola v jej veku, túžila som po živote, aký má. Nemôžem uveriť, že by to všetko zahodila pre jeden blbý rúž. Prečo spravila takú hlúposť? Dávame jej obrovské vreckové. Mohla si kúpiť desať rúžov.“

„Možno sa iba pokúša získať si tvoju pozornosť.“

Jeho slová boli ako facka. „Ako sa opovažuješ povedať mi niečo také? Niekedy nie si doma celé týždne! Ja som tu pre ňu vždy!“ Schmatla zo stola kabelku, vylovila z nej kľúče od auta a zamierila k zadným dverám.

„Nechod preč, Kathleen. Toto je problém, pred ktorým by si nemala utekať.“

Zvrtla sa na opätku, aby sa naňho pozrela. „Neutekám, hoci musím priznať, že mám sto chutí to urobiť! Idem iba na chvíľu na vzduch!“

Kľúče jej vytrhol z ruky. „Nesadaj za volant. Nie si v stave šoférovať.“

„Fajn!“

Došla na koniec bloku a potom sa vrátila, pretože v lodičkách ju boleli nohy a ďalej by nezašla. Prepychová štvrť bola tichá. Nebol to ten typ miesta, kde sa deti počas letných večerov preháňajú na bicykloch alebo hrajú bejzbal na ulici. Nemusela si robiť starosti, že by nejaká všetečná susedka začula jej hádku s Joelle alebo sa divila nad tým, prečo v pracovnom kostýme pochoduje hore-dolu po ulici. Domy boli od seba izolované na pozemkoch s rozlohou dvetisíc metrov štvorcových, skryté za porastom kríkov a stromov, kde všetky okolité zvuky tlmilo bzučanie klimatizácie a šum bazénových filtrov.

Kathleen sa na spiatocnej ceste domov pristavila pri poštovej schránke a vytiahla z nej hromadu katalógov, letákov a nevyžiadanej pošty. Násť dnes uprostred všetkých tých nezmyslov ručne písaný list bola taká výnimočná vec, že tá osamelá obálka na ňu priam vyskočila. Všimla si na nej meno svojej sestry a adresu v dedine Riverside v štáte New York, kde vyrastali. Prečo jej Annie píše? Obálku otvorila.

Vnútri našla nevkusnú pozvánku ozdobenú balónikmi a párty klobúčikmi. Vyzerala ako z obchodu, kde všetko kúpiť za dolár. Letmo prebehla text, potom si ho prečítala ešte raz, aby sa uistila, že ho pochopila správne. Jej sestra organizuje oslavu pre ich otca. *Pokús sa, prosím, prísť, Kathy*, stálo paličkovým písmom na spodnom okraji. *Pre ocka by to veľa znamenalo.*

„Toto je posledná kvapka,“ zamumlala Kathleen. Kráčajúc po príjazdovej ceste k domu, snažila sa nepredstavovať si otcov nákazlivý úsmev. Snažila sa nevybavovať si spomienku na to, aká bola šťastná vždy, keď ju zdvihol na ruky posiate pehami a povedal jej „moja Kathy“. Vysmiatey ocko so škoricovohnedými vlasmi. Istotne je už plešatý, veď ho nevidela tridsaťpäť rokov.

Nemôže však ísť domov – ani teraz, ani nikdy. Už len pri predstave, že by sa mala vrátiť do Riversidu, mala chuť od hanby si zakryť tvár. Musela by prejsť okolo svojej niekdajšej strednej školy, kam štyri roky chodievala so sklonenou hlavou, aby na ňu niekto nezavolať „všivavá Kathy“ alebo ešte horšie „Kathy komančka“. Nie, raz už odtiaľ utiekla a nikdy sa tam nevráti... a kvôli svojmu otcovi už vôbec nie.

Kathleen odhodila pozvánku do odpadkového koša pod drezom a zvyšok pošty hodila na stôl pred Mika. Vítal sa vo zvyškoch z čínskeho bistra a čítal si *Washington Post*. „Idem si ľahnúť,“ oznámila mu. „Chcem zabudnúť na to, že sa tento deň vôbec stal.“

„Hej, hej, počkaj chvíľu, Kath. Nechceš si najprv niečo zajesť?“

„Nie som hladná.“ Keď sa dostala až ku kuchynským dverám, otočila sa a dodala: „A aby som nezabudla, dnes popoludní pred tým incidentom s Joelle som sa pohádala so šéfom. Odišla som z kancelárie. Je možné, že zajtra budem nezamestnaná.“

V sprche už slzy nezadržovala. Keď vyšla z kúpeľne, Mike sedel na posteli. „Toto som našiel v odpadkovom koši,“ povedal a zamával pozvánkou s balónikmi. „Vážne si ju chcela vyhodiť?“

Vydýchla. „Keby sme mali skartovačku, najprv by som ju bola rozsekala na kúsočky.“